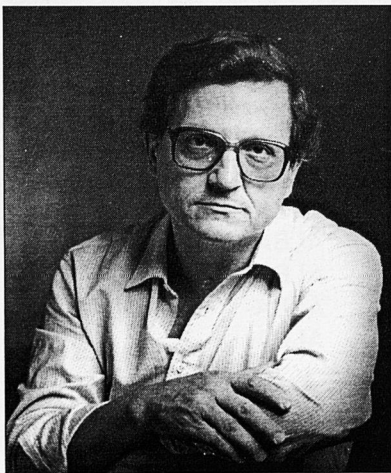

Dificultats en l'ensenyament de la música

Joan Moll i Marquès

Posats a parlar de les dificultats per a l'ensenyament de la música en el món escolar, podríem citar problemes com la manca d'instrumental i d'un espai físic ideal on donar les classes, o la manca de professorat especialitzat, encara que aquest aspecte es va corregint lentament. Però m'interessa anar més lluny, dins el camp de la sociologia, per fer veure la principal de les dificultats, i que és l'origen de totes les demés. Queda reflectida en l'experiència de dos professors de música els quals,

després de guanyar les oposicions, prengueren contacte amb el seu col·legi de destí. A un el director li digué que no necessitaven professor de música i el posà a donar classes d'altres assignatures. En l'altre cas la novella professora es trobà que en aquell centre havia impartit sempre les classes una bona senyora amb molt pocs coneixements de música, la qual no estava disposada a cedir-li el lloc, i la direcció tampoc no es rompia les banyes per solucionar el cas. Podeu imaginar-vos que

una assignatura important". Depèn. A mi les matemàtiques sols m'han servit per fer comptes a fi d'acabar el mes amb salvament, mentre que la música ha omplert de sentit i felicitat la meva vida.

El problema de base és la manca de valoració de la música en la societat. En el nostre país encara es pot ser un gran misser o arquitecte o prof. d'universitat sense conèixer les sonates de Beethoven o les simfonies de Brahms. I cap d'ells no se n'empe-

En el nostre país encara es pot ser un gran misser o arquitecte o professor d'universitat sense conèixer les sonates de Beethoven o les simfonies de Brahms. I cap d'ells no se n'empegueix.

això succeís amb l'assignatura de matemàtiques? *"Home, no! El cas és molt diferent, perquè les matemàtiques són*

gueeix. En canvi es considera imperdonable no saber qui va pintar Las Meninas o qui va escriure el Quixot. No són

conscients de la gran manca que tenen en la seva formació i probablement en la seva personalitat. Una societat així permet l'aberració que arribi a Conseller de Cultura un senyor que, quan duia tres anys en el càrrec, va dir que començava a agradar-li Bach. O que el director d'un col·legi elitista contestàs fa un grapat d'anys al representant de Joves Musicals que li ofería concerts per als seus alumnes: "Els al·lots no han de perdre temps escoltant música!. El que han de fer és estudiar matemàtiques". L'idealista organitzador de concerts per a escolars no va tenir els reflexes de dir-li que precisament era important que els alumnes escoltassin música, a fi que en el futur fos impossible que un home amb la seva mentalitat arribàs a director de col·legi.

I és que dins una part de l'estament docent encara hi ha massa desconeixement de la importància que té la música per al desenvolupament de l'infant: equilibri emocional, expressió, moviment corporal, coordinació de moviments, alliberament de tensions i complexes o tímidesa, enriquiment de la sensibilitat i de la fantasia, habilitat manual si toca un instrument. Quina altra assignatura pot oferir tants d'efectes beneficiosos per a la formació de la personalitat? Dins dels plans d'estudis hi ha un domini aclaparador de les matèries que es dirigeixen al cervell, a l'adquisició de coneixements, teories i números. Però la persona ha de créixer amb un equilibri entre la part cerebral i l'emocional. I quines assignatures ajuden a formar la sensibilitat? Només la música, el dibuix i, ja a l'ensenyament secundari, la

literatura. Quina desproporció! En conseqüència aquestes assignatures han de rebre una atenció molt especial.

Una persona que coneix profundament la música és més sensible a totes les formes de

bellesa, com puguin ser el paisatge, la pintura, la poesia, etc. Per tant, té una vida més rica, més humana. La música hauria de ser una assignatura obligatòria a la carrera d'arquitecte, perquè així aquests professionals no destrossarien tantes vegades el paisatge amb els seus edificis.

Sortosament en els darrers anys s'ha anat estenent el gust per la música clàssica. Fins i tot s'ha donat el cas que, com a estímul per subscriure's a una revista, s'anunciava l'obsequi d'un disc clàssic. Això vol dir que l'editor considerava que el públic estimava la música i que la possibilitat de l'obsequi faria

augmentar les subscripcions. Jo mateix ho he pogut observar durant els 21 anys de docència a l'Institut Ramon Llull. El primer dia de classe de cada curs feia la següent pregunta als nous alumnes: "Supòs que tots estau d'acord

Per a ensenyar música és necessari estimar-la apassionadament i sentir la necessitat de comunicar aquest amor a les generacions que pugen.

en que la música clàssica és un rollo...". Els primers anys la resposta afirmativa era massiva i sonora. Si hi havia qualque alumne que opinava que no era un rollo, segurament callava per no parèixer un desgraciat als ulls dels seus companys. En canvi durant els darrers deu anys de cada vegada hi havia més alumnes que afirmaven que no la trobaven rollo, fins a arribar a un cinquantaper cent l'any 1997.

L'evolució, per tant, és positiva, i és possible que en bona part sigui fruit de les classes de música a escoles i instituts, els concerts per a escolars, etc. Però encara hi ha molt de camí per fer. La responsabilitat dels professors de música és molt gran. És importantíssim que les places que es convoquen sols es donin a gent ben preparada. Per a ensenyar música és necessari estimar-la apassionadament i sentir la necessitat de comunicar aquest amor a les generacions que pugen. Així ajudarem a fer persones més sensibles i una societat més culta. □